

เรากำลังร่วมกันยกโรงมหรสพทางวิญญาณที่สวนโมกข์ มาไว้ที่กรุงเทพ (www.bia.or.th) พิธีเปิดตัวทอดหมายเหตุพุทธทาส อินทปัญโญ เมื่อวันที่ ๑๐ ก.ย. ๕๑ ทำให้ผมลองถามตัวเองว่า ผมมีโรงมหรสพทางวิญญาณส่วนตัวของผมเองไหม

ผมกล้าหาญตอบตัวเองว่ามี และโรงมหรสพทางวิญญาณของผม มีลักษณะเป็น “โรงมหรสพเสมือน” (Virtual Theatre) ไม่มีตัวตนให้จับต้องทางวัตถุ แต่มีตัวตนจับต้องได้ในทางกิจกรรมหรือภารกิจ

เมื่อมารู้จัก KM ตัวตนที่ไม่เป็นวัตถุของโรงมหรสพทางวิญญาณของผม ก็ชัดเจน มันเกิดขึ้นจากการ AAR ชีวิตประจำวัน เอามาตีความหลากหลายมิติ มิติหนึ่งคือในทางธรรม ทางการเรียนรู้เชิงจิตตปัญญา หรือจิตวิญญาณ ซึ่งแน่นอน ตัวละครใน “โรงมหรสพ” มีมากมาย เป็นมหรสพในชีวิตจริง มีตัวละครเป็นๆ โลดแล่นแสดงบทอย่างจริงจัง โดยมีผมเป็นตัวแสดงตัวหนึ่ง

ผมพยายามเน้นมหรสพที่ให้ความรื่นเริงเบิกบานในธรรมารมณ์ เน้นโลกุตระธรรม ไม่ใช่ในระดับโลกธรรม

จุดสำคัญคือความสนุกสนาน ร่าเริงเบิกบานในชีวิต ที่เป็น “ความสนุกสนานภายใน” ที่สนุกแบบสงบ และยกระดับจิตใจ มองอีกมุมหนึ่ง คล้ายเป็น “โรงพลศึกษา” หรือโรงฝึกซ้อม ทางจิตตปัญญา โดยไม่ต้องสร้างอาคาร ไม่ต้องมีวัตถุ

ในความเป็นจริงโรงมหรสพนี้ไม่ได้ราบเรียบ มันมีบทรบศึก บทรัก บทโศก ฯลฯ ตามความเป็นจริงของชีวิต เป็นความท้าทายที่ผมจะฝึกฝนยกระดับธรรมารมณ์ผ่านสภาพลุ่มๆ ดอนๆ ของชีวิต ได้อย่างไร

วิจารณ์ พานิช

๒๒ ก.ย. ๕๑

คัดลอกจาก <http://www.gotoknow.org/posts/211272>

ชีวิตที่พอเพียง : ๕๕๔. โรงมหรสพทางวิญญาณของผม

เขียนโดย ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันพุธที่ 10 กรกฎาคม 2013 เวลา 00:00 น. -
